

– Jeg har begynt å trekke meg tilbake

Skuespiller Birgitte Hjort Sørensen blir stresset av sosiale medier. Nå sjekker hun Facebook bare en gang i måneden.

tekst CAMILLA ALFTHAN foto AGNETE SCHLICHTKRULL

kk

un er ankommet på sykkel, og møtt oss i tivolihagens elegante bar. Selv om forlystelsesområdet venter på varmere tider, er hun kledd i en blå- og hvit-stripede satengkjole under den varme ullkåpen. Magen som buler diskre under det hele, røper at hun venter sitt første barn, forteller hun med glimt i øynene.

Hvis hun har lagt merke til de andre gjestenes stjålne blikk, lar hun seg ikke merke av det.

Det var i den politiske thrilleren «Borgen» at de fleste stiftet bekjentskap med den blonde stjernen som spilte en kompromissløs journalist. I sin siste tv-serie er hun mer kompleks. Hun er en alenemor og karrierekvinne som plutselig blir et offer da hun blir kidnappet av militante ekstremister på grunn av sitt arbeid med intelligente droner. Fra å være en selvsikker og suksessrik kvinne blir hun redusert til en usikker mor som er i gisseltakernes vold.

– Situasjonen er så bisarr. At han flytter inn hos henne og blir en uønsket del av hennes liv, fordi trusselen er så sterk, spesielt imot hennes sønn, ser hun ikke andre muligheter enn å gjøre som han sier, forteller Birgitte Hjort Sørensen.

Og ja, hva pokker gjør man hvis man en dag blir trukket inn i en verden med terror og hemmelig politi? Nettopp det svaret har vært spennende å utforske gjennom en rollefigur.

– Styrke er mange ting, Victoria er en ganske vanlig kvinne som har sin jobb og sin familie. Det som det har vært interessant for meg å utforske, er de ekstreme situasjonene der du

BIRGITTE HJORT SØRENSEN (36)

Skuespiller.

Har kjæreste og venter sitt første barn.

Bor i København.

Ble kjent med tv-serien «Borgen». Har blant annet spilt i «Game of Thrones» og i flere filmer og teaterstykker.

Aktuell med tv-serien «Greyzone», som går på dansk og svensk tv, og som etter hvert vil bli vist på NRK.

ikke vet hvordan du vil reagere før du blir utsatt for dem. Det er supermenneskelig at man blir redd og at man bøyer seg. Men det er også ødeleggende for dem som tas som gissel, siden deres selvstendighet knekkes.

– Som skuespiller har jeg fått nok av de kvinnelige rollefigurene som vi beskriver som sterke hvis de er maskuline. Når det å være sterk betyr at man stenger for følelsene og kun er engasjert i jobben. Alle mennesker er ekstremt sammensatte. Noen ganger er vi sterke og andre ganger ikke, og det skal vi også omfavne.

For å forberede seg til rollen snakket hun med en psykolog som har jobbet mye med gisler. Psykologen leste manus og kom med notater om hvordan folk reagerer i ekstreme situasjoner. Det verste er når de blir fratatt retten over sitt eget liv, når de føler at de ikke lenger bestemmer selv.

– Terror er svært til stede i livet vårt. Det handler om hva vi blir utsatt for og hvordan vi reagerer. Hvordan ville jeg selv reagert hvis jeg gikk igjennom noe slikt? Det er en overlevelssemekanisme at man lystrer dem som truer en. Det har konsekvenser, og det er ydmykende.

Selv om hun bare var 19 år under terrorangrepet den 11. september i 2001, merker hun at det er skjedd noe i den vestlige verden siden da. Informasjonsstrømmen er blitt raskere og bredere, og folk vet om ting mens de skjer. Derfor vil «Greyzone» vise at det både er positive og negative ting knyttet til de teknologiske framskrittene.

Birgitte Hjort Sørensen syntes det var ensomt å jobbe som skuespiller i utlandet. Nå vil hun helst jobbe i hjemlandet Danmark.

– Overvåkingen på internett og i de sosiale mediene er sinnssykt stressende. Jeg har selv begynt å trekke meg tilbake. Jeg synes det er ubehagelig at man kan se hvor folk er, når de sist var aktive og om de har lest ens beskjeder. Det er en uhyggelig sosial kontroll, og jeg merker at atferden min blir endret av det, sier skuespilleren, som nå sjekker Facebook maks en gang i måneden.

Hun vil heller utforske verden gjennom interessante roller i ulike miljøer. Da lærer man alltid noe nytt og blir klokere på seg selv.

– Med «Borgen» fikk jeg interesse for politikk og statsvitenskap. Med «Marie Krøyer» følte jeg det som jeg var blitt skilt en måned sammenhengende. Jeg ble fysisk sliten. Men jeg tar det ikke med meg hjem, jeg skiller mellom skuespill og privatliv.

Kjæresten er tv-produsent, og paret bor i det pulserende Vesterbrokvarteret i København, som er en diametral kontrast til det trygge forstadsmiljøet hun vokste opp i som datter til to leger.

– Det mest naturlige i min familie var å gå på skole. Selv om jeg har fulgt mine egne lyster, og har valgt en kort utdannelse, har jeg alltid fått støtte. Jeg var en gang utplassert på min mors avdeling i geriatri, men det var for voldsomt med alle de gamle menneskene, og å se skjebnene, menneskene som ikke klarte noe mer.

Skuespillet ble i stedet starten på en internasjonal karriere,

der hun utover å synge og danse har tatt språktimer for å kunne snakke engelsk helt uten aksent.

Det store startskuddet var musikalen «Chicago» i 2007, der Birgitte Hjort Sørensen fikk ros for sin prestasjon som Roxie Hart, en rolle hun året etter spilte på nytt i Londons East End.

– Jeg hadde ikke forestilt meg at jeg kunne hamle opp med musikalartistene i London når det gjaldt sang og dans, og jeg hadde nok en lillesøsterinnstilling og tenkte

automatisk at de var bedre i utlandet. Men jeg er klar over at vi har masse å by på her hjemme også. Det har gitt meg styrke, sier hun.

Foreløpig er tv-serien «Vinyl» den tyngste produksjonen med de største navnene som hun har vært med i. En produksjon som var skapt av Martin Scorsese og Mick Jagger og som handler om

musikkscenen på 1970-tallet.

– Det var også den serien jeg ventet meg mest av. Men så utviklet det seg ikke slik vi alle trodde. Jeg hadde følelsen av at de ikke helt visste hva de ville bruke min rollefigur til, forteller hun om det ambisiøse prosjektet, som ble avsluttet etter én sesong på grunn av dårlige anmeldelser.

– «Game of Thrones» er det største jeg noensinne har vært med på med 300 statister, 300 crewfolk, fire kameraer og 50 stuntmenn. Det var også der jeg var mest nervøs, fordi maskineriet var så enormt.

«OVERVÅKNINGEN PÅ INTERNETT OG I DE SOSIALE MEDIENE ER SINNSSYKT STRESSSENDE.»

«NÅ VIL JEG VÆRE
HJEMME. HER
KJENNER FOLK
HVERANDRE.»

I tv-serien
«Greyzone» spiller
Birgitte alenmoren
Victoria som blir
kidnappet.

Den største lærdommen har egentlig vært forskjellen mellom å arbeide i det store utland og hjemme i Danmark.

– I utlandet er hverdagen sentrert rundt arbeid, og den harde konkurransen betyr at albuene er spisse, og man er seg selv nærmest. **Her er det en annen fordeling, og man venter også fritid og familie. Derfor følte jeg meg ikke hjemme i utlandet.** I lengden er det ikke nok kun å ha jobben. Jeg møtte ufattelig mange morsomme mennesker, men jeg begynte også å føle meg rotløs.

– Jeg var 31 år da jeg reiste ut, og fikk vite at hvis du ikke hadde slått igjennom som 35-åring, så ville det aldri skje. Nå er jeg 36, og har overskredet datoen. Men jeg er så blitt utrolig likeglad til det, sier hun og smiler.

– Hollywood har alltid stått som det ypperste, fortsetter hun. – Men jeg har opplevd at det er mye ensomhet og savn. Det begynte å ta mer plass enn de morsomme opplevelsene. Det som så fantastisk ut fra utsiden, var i virkeligheten situasjoner der jeg nærmest følte meg som statist. Det var en stor opplevelse å få være med, men jeg kjedet meg som skuespiller. Så jeg vil heller spille teater i Danmark, og så reise ut igjen hvis en god utfordring skulle dukke opp. Jeg tror du bør gjøre det som er artig for deg, og så gå videre derfra.

Når filmverdenen er kjedelig, er teateret krevende og intenst. Spesielt i London og New York, der teatrene er mer kommersielle og det skal tjenes penger. I stedet for å spille sju forestillinger i uken spiller man åtte.

– Når du har spilt 50 forestillinger, og vet at det er 50 igjen, så kan det være litt tøft. Du repeterer hver kveld og forsøker å få det til å virke nytt og friskt. Men det er kult også.

– «Chicago» på Det Ny Teater i København var en av mine første jobber. Midt i en sang begynte jeg å tenke på hva jeg skulle kjøpe neste dag. Og jeg tenkte: «Gud, tenk

om jeg begynner å synge 'en liter melk'?» Det gikk helt automatisk, men det er også ubehagelig, for da har du ikke gitt alt, da vet du ikke lenger hva du gjør.

Mens skuespillet før i tiden var noe hun levde og åndet for, føler hun nå behov for å ta fri innimellom.

– **Det er litt smertefullt når din store lidenskap blir et fag og noe av villskapen forsvinner.** Samtidig er det nødvendig hvis du skal ha et alminnelig liv, slik som jeg gjerne vil. Nå vil jeg være hjemme. Her kjenner folk hverandre, og castingfolkene ringer direkte til meg.

Som frilanser er man glad bare man får noe å gjøre, konstaterer hun. Men det kan også være dypt utilfredsstillende. Man er i andres vold, og det holder ikke i lengden.

– Det er ikke sunt for meg å være passiv, det har jeg tenkt mye over. Jeg har lyst til å være med og bestemme. Å selv fortelle historier, og ikke vente på at de kommer.

Akkurat nå er det hennes første barn som fyller det meste.

– Det er veldig spennende. Men jeg pleier ikke å snakke om privatlivet, sier hun.

Som et kjent ansikt er hun av og til nødt til å beskytte seg selv. Et av de skjoldene hun har funnet, er et fast samarbeid med en stylist, så trenger hun ikke å tenke over hva hun skal ha på seg på premierer og andre begivenheter.

– **Mange har meninger om hva som kler meg og ikke. Når det er mine egne klær, er det verst.** Når de sier: «Ai, du burde hatt på noen andre bukser, eller noen andre sko», er det legalisert mobbing. Jeg blir enormt lei av det.

Øynene glimter til et øyeblikk, og så er det glemt. Det meste av tiden tar hun bare ting som de kommer. Hva som kommer etter at babyen er født, vet hun ikke ennå.

– Det er ens lodd som frilanser. Det har alltid fungert fint for meg ikke å legge for faste planer, sier hun, før vi reiser oss, og hun setter seg på sykkel for å suse hjem igjen.